

Artikkel

Spirituelle foreldre - del 2

Hvordan ivareta barnets egenart og menneskeverd i møtet med den ytre verdens krav og forventninger?

v / Lisbeth Lind og Sara Eline Eide, Visjon nr. 6 - 06.

I en tidligere artikkel (Visjon 1-06) skrev vi om konflikten og utfordringen mange foreldre opplever: Hvordan utvikle barnets indre i møtet med den ytre verdens krav og forventninger. Vi satte opp noen grunnverdier og holdninger som kan være til hjelp for foreldre i møtet med barnets utvikling. Innenfor de alternative miljøer er det nærmest en selvfølgelighet, at det i menneskets psyke eksisterer en iboende åndskraft. Men mange får problemer når de skal definere hva denne åndskraft er og hvordan den er aktiv i våre liv. Foreldre synes det er vanskelig å definere denne usynlige livskraften hos barnet og å vite hvordan de kan støtte opp om den, slik at barnet som voksen skal ha tilgang til et unikt og selvstendig liv.

I denne artikkelen ønsker vi å gjøre foreldre oppmerksomme på, at et barn har med seg en spirituell intelligens (åndskraft) inn i livet, som fra dypet av dets sjel forteller det om hva det vil si å være et verdig menneske. Barnets åndskraft er dets menneskeverd. Vi trenger derfor ikke å lære barna våre dette. Vår utfordring er å se deres menneskeverd i blick, uttrykk og handlinger, og å forstå hvordan vi kan støtte deres åndskraft i å tre inn i denne verden.

Til det trenger vi et praktisk redskap som fungerer, når de små skal sosialiseres inn i en relativt kaotisk og truende verden og samtidig få vokse opp til den de er ment å være. Når vi her presenterer et for oss verdifullt selvutviklingsverktøy, "Din indre Livssyklus" - gjelder det ikke bare for den lille poden. Det er et verktøy for alle som er opptatt av personlig og spirituell utvikling. I sammenheng med barnet kan det best anvendes parallelt av minst en forelder som søker kontakt med de kollektive livskraftene i seg selv.

Som psykologisk modell er "Din indre Livssyklus" en beskrivelse av psykens oppbygning basert på kunnskap om menneskets subtile energisystem, auraen. Ved hjelp av farger, ord og symboler har vi i tillegg utviklet et datakart, "Din indre Livssyklus", - et verktøy som viser hvordan de psykiske energier er sammensatt i det enkelte menneskes psyke. Din indre Livssyklus er basert på vårt fødselstidspunkt og kan minne noe om astrologi, men innholdet og selve bruken er likevel svært forskjellig.

I Selvets natur ligger kimen til vår individualitet

For å forklare "Din indre Livssyklus" må vi ta utgangspunkt i begrepene Persona og Selvet. Mens Persona står for vår kulturelt, tillærte og til dels begrensende personlighet, står Selvet for vår individuelle åndskraft og dypere livskraft. Mennesket er således noe mer enn bare kropp og psyke. *Vi er vår egen åndskraft - et unikt Selv.* Hvis vi gjennom barndommen oppdras på en måte som skaper konflikt mellom Persona og Selvet, vil vi etter hvert utvikle fysiske og psykiske problemer nettopp der konflikten befinner seg.

Vi er i første rekke mennesker og født til menneskeverd. Når et barn unnfanges, forlater det en universell dimensjon for å ta del i og utvikle det individuelle liv. I den fysiske verden lærer vi det individuelle å kjenne, men det er fra Selvet, at vi finner kimen til vår individualitet. Å forme et individ uten basis i Selvets menneskeverd, er etter vår mening et umulig prosjekt. For det er fra Selvet, at den individuelle spire og egenverd vokser frem, ikke omvendt slik mange tror. Det er nok her den psykologiske vitenskap har gått seg vill.

Selvet er således den del av vår åndskraft, som utspiller sin spirituelle intelligens - rettet mot Livet og vår fysiske eksistens. Det er fra Selvet vi får impulser om våre indre verdier; evnen til å utvise empati og solidaritet, kjenne kreativitet og livsglede. Når denne åndskraft blir til bevisst handling basert på våre egne indre verdier, vil vi utstråle en stor grad av menneskeverd og egenverdi.

Livsprosessene og psykens spenningsfelt

"Din indre Livssyklus" har som utgangspunkt, at det fra Selvet aktiviseres noen grunnleggende livsprosesser i ethvert menneskes psykiske liv, uavhengig av kjønn, seksuell legning, rase, kultur og religion. Lisbeth Lind, som utviklet denne modellen i slutten av åttiårene, hevder at det foregår 8 grunnleggende prosesser i Selvet som alle er rettet mot *menneskeverdet*. De åtte Livsprosessene kan beskrives med følgende navn:

1) *Intuisjonen*. 2) *Atskillelsen*. 3) *Det skapende liv*. 4) *Smertens forvandling*. 5) *Hjertets bevissthet*
6) *Den seksuelle livsenergi*. 7) *Tilgivelsen*. 8) *Livets og dødens visdom*

Med ForeldreSkolen er vi opptatt av å gi foreldre kunnskap om Selvets grunnleggende Livsprosesser, for å gjøre oss bedre i stand til å ivareta barnet som nettopp utvikler seg i spenningsfeltet mellom en indre og ytre verden - mellom det kollektive og individuelle. Foreldre som selv erkjenner den indre konflikten mellom sin Persona og sitt Selv, - mellom egne indre verdier og ytre forventninger, vil lettere lære sitt barn å mestre den unngåelige konflikten som oppstår, når barnets frie og verdige Selv møter kravene fra en moderne, egosentrisk kultur.

Menneskets psyke er strukturert ned til hver minste detalj. 300 billioner kropps- og hjerneceller kommuniserer med hverandre for å utføre det vi til daglig tar som en selvfølge; en bevegelig og funksjonell kropp. På samme måte består psyken av tilsvarende energiceller som kommuniserer og skaper helhetlige dialoger, slik at våre tanker, følelser og handlinger kan fungere i det fineste samspill.

Din indre Livssyklus er således et datakart som viser hvordan de psykiske energier er sammensatt i det enkelte menneskes psyke og hvordan dette fine samspillet foregår. Det avdekker sammenhenger mellom de kollektive livsprosessene, våre unike følelser og verdier, samt maskene - eller illusjonene vi har om oss selv. En *maske* anses i denne sammenheng som en form for sosial tilpasning som ikke stemmer med vår egen natur.

Den intuitive vandringsvei.

Foreldreskolens utgangspunkt er, at barnet er et helt menneske som skal erfare verden i tråd med sin egen åndskraft og helst slippe å ta på seg for mange masker. Denne innstilling er basert på tanken om likeverd og at barnet innehar en naturlig, sosial kompetanse. Derfor skal vi ikke oppdra barnet, men vandre sammen med det ut i livet. Dermed befinner den voksne seg like fullt på en utviklingsvei. Noen ganger er det barnet som leder an og får oss til å se verden gjennom helt nye øyne. Andre ganger er den voksne som får barnet til å lære gjennom et erfarent sinn. Å leve spirituelt sammen med sitt barn handler faktisk om å IKKE tilføre barnet en ideologi, religion eller visse sannheter. Det handler om å gi næring til gjenkjennelse og erfaring hos barnet og selverkjennelse for den voksne, dvs. å skape en bunn ærlig, indre og ytre dialog som kan frigjøre begge parter fra de sider ved sosialiseringprosessen som hemmer menneskeverdets prosesser.

Som felles utgangspunkt kan vi forholde oss til de 8 livsprosessene som en form for kart og kompass på veien, skjønt med forskjellige forutsetninger. Barnet uttrykker Selvets impulser helt naturlig. Impulsen trenger å bli gjenkjent, slik at barnet får støtte på å utvikle den i samspill med livet. Den voksne skal gjenkalle erindringen av de naturlige impulser, som kan ligge skjult i bevisstheten bak lag av tillærthet og masker. Da er det vidunderlig, spennende og til dels forvirrende å ha et lite, levende speil foran seg. La oss gi noen eksempler på hvordan Selvets Livsprosesser kan fungere som et veikart gjennom barneoppdragelsen.

1. Livsprosess: Intuisjonen – å ta barnets innfall på alvor

Intuisjon er impulser vi får forut for vår erfaring. Barn er intuitive av natur i kraft av at de er på vei inn i erfaringens verden. De får impulser som skal bringe dem til erfaring. Dessverre blir de så altfor ofte forhindret av den voksnes rasjonelle holdning.

Den intuitive evnen til barnet ivaretas når vi tar deres spontane impulser på alvor. Det gjelder å lytte med en stor porsjon nysgjerrighet, også på vegne av oss selv. Barn er som de hellige skrifter – de uttrykker både et utvendig og et innvendig budskap. For barnets intuitive innfall bringer svært ofte impulser til fordel for de som befinner seg i dets nærhet. Intuisjonen er barnets indre forsyn – en indre Logos som skal ivareta barnets utvikling og derfor de omgivelser barnet befinner seg i. Mange foreldre tør ikke medgi overfor sine barn, at barnets impuls i visse situasjoner er smartere enn den voksnes. De er redde for at barnet skal få et psykisk overtak, hvis de tilkjennegir sin egen tilkortkommenhet. Men et barn tenker ikke slik i utgangspunktet. Det er de voksne som tror, at de mister kontroll over situasjonen, hvis de viser ettergivenhet.

Et eksempel: Sara og datteren Viviane skal besøke Vivianes venninne. De har tatt feil av tiden og ankommer for tidlig, hvorpå venninnen sover. Sara foreslår at de kan gå en tur for å komme tilbake om en time. Men det vil ikke Viviane, - hun sier at hun skal vente utenfor. Og hun er svært så bestemt på det, selvfølgelig uten å kunne forklare hvorfor. For Sara er tanken på å vente veldig kjedelig, men tenker at hun vil se hva som kan komme på deres vei, siden Viviane er så bestemt på å vente. Etter en kort stund, kommer en annen venninne forbi sammen med far. Han stopper opp og spør om de ikke skal grille sammen alle tre familiene. Det lille besøket ble til en lang og hyggelig sommerkveld til det beste for både foreldre og barn. Det hadde ikke skjedd, hvis Sara hadde brukt sin fornuft opp mot Vivianes intuitive impuls og hennes vilje til å stå inne for den. Men viktigst av alt var, at Viviane erfarte å bli tatt på alvor. Og at hennes impuls var til det beste for fellesskapet.

2. Livsprosess: Atskillelsen – å tillate barnets sorgprosess

Atskillelse er en naturlig del av livet, noe vi alle opplever utallige ganger gjennom livet. Dets funksjon er å frigjøre oss fra gamle vaner, rutiner og levestandarder, som strider med retningen i våre liv. Hvis vi ikke lærer å sørge som barn, vil adskillelse bli en svært krevende prosess i voksen alder.

Den første atskillelsen vi fysisk sett erfarer er fødselen. Deretter skal vi gi slipp på mors bryst. Du husker kanskje den gangen da mor eller far gikk fra deg i barnehagen, da den fine dukken ble gjenglemte på flyet, kjæledyret ditt døde eller en bestevenn flyttet til en annen by. Puberteten er den neste store atskillellesprosess hvor vi forlater barnet i oss selv. Senere i det voksne liv møter vi på egne eller andres skillsmisser, sykdom og død.

Atskillelse er således en svært viktig og unngåelig side ved livet som inntreffer når livet er ment å ta en ny retning. Derfor er det så viktig at vi i tidlig alder lærer å mestre den smerten som atskillelsen bringer med seg. Da må barnet få lov til å ta del i atskillelsen som foregår. Her kan det være nyttig å lage ritualer som gir plass for barnets innvendige budskap om det som har vært og som nå må forlates. Mange foreldre tror de skåner barnet ved å skjule realitetene. I virkeligheten skyggelegger de det som foregår, fordi de selv ikke håndterer smerten over atskillelsen. De orker ikke å føle egen smerte ved barnets reaksjon.

Et barn trenger tid til avskjed. Da er det fryktelig å få vite, at mor og far skal skilles idet far flytter ut. Et barn skal ha rom til å reagere og gråte, og tid nok til å sørge. Da blir atskillelsen en bevisst prosess som ikke hemmer barnets videre livsutfoldelse. Snarere ser vi, at barn i såkalte krisesituasjoner har en utrolig evne til å utvise empati. Men empati kommer ikke frem til overflaten, dersom det emosjonelle filteret frarøves sitt uttrykk. Et barns opplevelse av atskillelse er helt avhengig av foreldrenes forhold til prosessen. Her trenger den voksne å integrere en grunnleggende holdning om, at atskillelse skjer for å prege vår personlighet og gi oss ny livserfaring. Fornekter den voksne atskillelsen, vil livet fortone seg svært utrygt for barnet. Hvis den voksne innser, at atskillelsen har verdi, til tross for smerten, da setter barnet foten ned på tryggt grunn.

3. Livsprosess: Det skapende liv – barnets lek og fantasi

"Mennesket er skapt i Guds bilde, - slik sies det i vår Bibel. Da må mennesket være skapende av natur. Den tredje livsprosessen er fantasien, mulighetsrommet, de kreative oppgavene, selve lysten til liv og bevegelse.

Selvets tredje Livsprosess aktiviserer i alle mennesker en dyp, iboende trang til å være skapende. Til det har vi fått fantasien, leken og latteren. Fra vi er bitte små trenger vi å bli tatt på alvor når vi skaper indre bilder og kommuniserer med de der inne. Barnet trenger ikke å få kastet en haug med leker i fanget. Barnet skal ha mulighet til å finne på ting selv, utnytte de praktiske gjenstandene som befinner seg i deres nærhet og sette dem sammen på sin merkelige måte. I et barns verden er alt mulig. Det de gjør trenger ikke være logisk og brukbart. Barnet skal fantasere frem impulsene som kommer innenfra, slik at impulsene legger seg tilgjengelig i underbevisstheten for fremtidig bruk. På den måten blir barnets lek og fantasi til selve skaperkraften i dets voksne liv.

Som voksne eier vi vårt eget liv når vi ser nye muligheter i en ellers så låst situasjon. Vi eier vårt eget liv når vi ikke er opptatt av å prestere. Vi eier vårt eget liv når vi våger å ta det hele ut. Slik ønsker vi, at våre barn skal finne veien inn i livet. Da må vi endre vårt forhold til lek og fantasi og innse, at det er en svært egennyttig aktivitet som ikke trenger kommentarer.

*Lek er alt som ennå ikke er blitt alvor.
Jo større frihet vi har i lek og fantasi,
jo mer styrket blir den skapende trangten iden voksne*

Når vi som terapeuter treffer på svært mange klienter som er redde for å ta i bruk sitt eget mulighetsrom, er det nettopp fordi de som barn opplevde, at deres fantasi = fantastiske impulser ble motarbeidet. Vi skal heller ikke si: "Så flink du er". Lek og fantasi handler ikke om det å være flink. Det handler om å se barnets glede når det skaper og å dele gleden med barnet. Det handler om opplevelse!

4. Livsprosess: Å møte barnets irrasjonelle følelser med aksept

Smertefulle følelser er ment å sette statisk liv i bevegelse. Innenfor transpersonlig psykologi møter vi følelsesmessig smerte som et tegn på at vi ubevisst har fornektet vår egen livsvisdom.

Litt forenklet sagt: Hver gang du føler deg ille til mote, er det et signal om at du i den gjeldende situasjon enten fornekter din intuisjon, hindrer en påtrengende atskillelse eller har begynt å tvile på din skapende impuls. Den følelsesmessige krisen er et sendebud som vil gjøre deg oppmerksom på at du er i ferd med å bringe livet inn på feil spor. Smerten krever ny bevegelse og transformasjon. (*Emosjoner = to put in motion*). Da blir det helt avgjørende, at vi kan håndtere smertebølgen på riktig måte. Lærer vi ikke det som barn, viser det seg å være svært vanskelig å akseptere følelsesmessig smerte og kriser i det voksne liv.

Det er følelsenes natur å bevege seg mot et høydepunkt av intensitet. Når følelsene er gode, setter vi oss ikke i mot denne bevegelsen. Men når følelsene er vonde, sier vi stopp med det resultat, at de undertrykte følelsene setter seg i kroppen. Fortrengte følelser påvirker videre våre tankeformer. Er følelsen av smertefulle karakter, kan den lett utvikle seg til bitterhet, hat og raseri. Det kan igjen utnyttes av autoritære ledere og maktsøkende mennesker, hvilket vi ser i stort omfang i verden i dag.

En følelse som blir akseptert og bevisstgjort, vil alltid nå et høydepunkt. deretter vil den falle igjen – dvs. den bringe oss helt naturlig ned på "jorda" igjen. Når et barn blir illsint, må det ha lov til å ta følelsen helt ut. Hvis mor og far blir mer opptatt av hva omgivelsene tenker, og går inn i avstand og hensyn til egne emosjoner, da mister de kontakten til barnet. Da vil barnet lett bli sittende fast i smerten. For barnets indre krever at følelsen blir sett og hørt. Det er den voksnes motstand og manglende aksept av følelsen, som vanligvis forhindrer barnet

i å komme gjennom til det vi kaller transformasjon og forvandling. Her må nok mor og far på banen og få et helt annet forhold til egne følelser.

*Barns sinne og gråt er ofte en korreksjon til den voksne verden.
Uansett om vi liker det eller ei, er det noe i
barnets virkelighetsverden som vi ikke oppfatter.*

Først når barnet kommer til følelsens høydepunkt, vil det være i stand til å fortelle oss hva det handler om. Stopper vi barnets følelsesuttrykk før det kommer til sitt høydepunkt, mister vi svært ofte meldingen som det forsøker å gi oss. Det handler sjelden om det som umiddelbart blir sagt. Forstår vi til slutt korreksjonen og tar den til oss, da har barnets følelse skapt forvandling. Da har vi gitt barnet et bilde av, at følelser kan føre til bevegelse og nyskapning. Neste gang blir det mindre press i barnets uttrykk. det er forventningen om å ikke bli sett og hørt, som skaper de store bølgene.

Noen vil nå hevde, at med denne fremgangsmåten lærer vi barnet å manipulere med følelser for å oppnå sin vilje. Det vil komme til å terrorisere foreldrene. Men så enkelt er det ikke. Barn bruker følelser som raseri eller trass når de i for stor grad er blitt oversett eller overhørt. Vår erfaring er, at et barn som virkelig blir møtt på sine følelser og blir kommunisert med på basis av følelsen, inntar en økende grad av tillitt til de omsorgspersoner som inntar rollen av likeverd.

5. Livsprosess: å gi barnet mulighet til medbestemmelse i fellesskapet.

Hjertets bevissthet utvikles når vi erfarer, at vi har verdi i det sosiale rom. Hjertets bevissthet handler om empati, nestekjærlighet og visjonen for eget og andres liv. For å utøve en slik bevissthet må vi oppleve oss selv som en viktig del av fellesskapet. For at barnet skal finne et trygt ståsted i sitt hjerte, må det ha opplevelsen av å ha verdi. At det utgjør en forskjell i forhold til oss andre.

Barn hungrer etter ærlig og oppriktig feedback. De trenger det for å bli trygge i seg selv. Men denne feedback skal ikke rettes mot det barnet gjør. Det er ikke handlingen i seg selv som er vesentlig, men konsekvensene av dets handling. Hjertets bevissthet utvikler seg i kraft av den rolle vi spiller i en større sosial sammenheng. Barnet skal ha mulighet til å integrere en sosial verdi som samtidig har egenverdi. I den voksne verden oversetter vi dette til bekreftelse av prestasjoner. Her gjør vi utrolig mange feil.

Igjen må vi unngå ALL tale om flinkhet. Flinkhet bidrar til usikkerhet og etter hvert til konkurransefølelse. Den voksne verden vet tydeligvis ikke, at når vi bekrefter prestasjoner, da bekrefter vi det tillærte ego istedenfor barnets frie, kreative natur og iboende intelligens.

I utgangspunktet er ikke barn ute bekreftelser. Behovet for bekreftelse kommer når barnet mangler tilstrekkelig tilgang på kjærlighet og nærvær. Det barnet trenger, er at vi tydeliggjør konsekvensene av dets handlinger på godt og vondt. Vår oppgave er å gjøre barnet kjent med seg selv – med det som barnet allerede er, men ennå ikke er bevisst. Til det trenger barnet sosiale relasjoner baser på kjærlighet og nærvær.

*Gjennom kjærlighet utvikler barnet bevissthet om sin egen eksistens.
Gjennom nærvær og dialog får det vite hva som vekkes i oss,
når vi er vitne til dets følelser og handlinger.*

Når den voksne deler sin *opplevelse og ikke sin reaksjon*, vil barnet respondere positivt. Dessuten - nærvær gir trygghet. Nærvær gir en opplevelse av sosial forankring. Slik blir barnet klar over, at *dets væren utgjør en forskjell eller har betydning i sammenhengen det opptrer i*. Slik skaper vi fremtidige voksne som helt naturlig vil utvise solidaritet og respekt for sine medmennesker. Det ligger i blodet fra barnsben av. Derfor må vi for godt skifte ut ordet "flink" og erstatte det med forståelsen av "betydning".

6. Livsprosess: dansen, livsutfoldelsen og gleden over egen kropp.

Barnet har i utgangspunktet et naturlig forhold til egen kropp. Barnet har ingen fordommer i forhold til egen kropp. Kroppen er et redskap for barnet til å uttrykke smerte og glede og til å utfolde seg. Hvor lenge får barnet beholde en naturlig følelse til egen kropp?

I puberteten og i den voksne verden finner vi mye seksuell frustrasjon. Vi har mange gode svar på hvorfor det er blitt slik. Freuds seksualteori, teorier om religiøse fordommer, seksuell utnyttning og mye mer. Men det finnes en motpol, som i det minste kan svekke noen av begrensningene vi fortsatt legger på seksualitetens alter. Det er å gi barnet størst mulig kroppsglede gjennom berøring og rytmefølelse.

Allerede som toåringer ser vi at barn helt naturlig kjenner rytmen i kroppen når du hører musikk. La det få leke med sin egen rytme. Ikke le! Ikke fortell at det er søtt! Bli med, men ikke pålegg barnet at det skal lære å danse. Rytme er menneskets urspråk, som vi først møtte i mors mage da vi hørte hennes puls og hjerteslag. I Afrika sier de ikke: "Jeg tenker, derfor er jeg. De sier: "Jeg danser, derfor er jeg!". Får vi med oss leken i form av rytme og berøring, hvor lek er fravær av prestasjon, er mye av den seksuelle livsenergi spart for fremtiden.

Gjennom svangerskapet mottar fosteret en konstant stimulering fra mors hjerteslag som overføres gjennom fostervannet. *Det oppstår en rytmisk puls, - en opplevelse vi ubevisst søker resten av vårt liv*. Det er denne rytmen vi gjenskaper i seksualiteten og som hjelper oss å slappe av og synke innover i oss selv. Ved hjelp av en lett fysisk berøring og strykninger på huden gis det signaler til underbevisstheten, om at vi kan slappe av og tillate å være oss selv.

Når vi tar på hverandre, minskes avstanden mellom oss!

Ashley Montagu, som med rette ble kalt "sansenes far", skrev i sin bok: "The Human Significance of the Skin" (New York 1986): "Å avskjære barnet fra de nære sanseopplevelser, kan bli avgjørende i utviklingen av dets videre personlighet. Mangel på kroppslig nærhet og berøring hos småbarn kan føre til avvikende atferd senere i livet. Dette får igjen innvirkning på hele vår samfunnsstruktur."

Huden er det første kommunikasjonssystemet barnet forholder seg til etter fødselen. Nest etter hjernen er huden det viktigste organiske systemet vi har. Berøringen stimulerer hudens reseptorer som formidler beskjeder til hjernen. Alt etter hvordan vi opplevde berøring som barn, tolker vi senere i livet berøring i form av trygghet, ro, savn eller udekkede behov. Derfor er det katastrofalt hvis vi ikke har tid nok til å stryke barnet over dets over *sarte* hud.

Det er viktig at den voksne innser, at det er *en stor avstand* mellom barnets indre virkelighet og den voksnes verdensanskuelse. Våre dypeste tanker, følelser og redsler forblir ofte ukjente for den andre, inntil berøring finner sted. I selve handlingen av å berøre, blir vi selv berørt. Når vi tar på hverandre, minker avstanden mellom den voksnes og barnets verden.

7. Livsprosess: fra skyld til aksept og åpenhet.

Når noe vondt skjer oss i livet, er ofte vår første tanke, at det er andres skyld. Tanken om hevn er nærliggende. Hvordan kan vi lære barnet å ta inn livet i motgang uten å gi andre skylden?

Når våre barn utsettes for smerte fra andre enn mor og far, er det lett å ta parti. Når Sara Elines datter Viviane opplevde at bestevenninnen aviste henne og sa at hun ikke lenger ville leke med henne, var det lett for mor å tenke straff: "Ja, da får du jammen holde deg borte herfra". I stedet for kan vi velge å bekrefte barnets utsagn. Sara sa: "Du behøver ikke leke her mer," uten å legge noe mer til enn det barnet selv hadde sagt. Her handler det først og fremst om å ta inn barnets negativitet og møte den med aksept: Det er greit at du føler det slik nå.

Ofta ser vi, at barnets intensjon eller negative tankeflom snur i kraft av det å bli møtt. Slik finner barnet veien tilbake til åpenhet, som i voksen alder vil utvikle seg til evnen til tilgivelse. Hvordan barnet forholder seg senere i livet til skyld og hevn, er således avhengig av hva den voksne formidler. Det forutsetter, at vi ikke forneker barnets negative tanke eller handling, men utviser forståelse for at det ligger noe mer bak. Og at det er det som holdes skjult bakenfor den umiddelbare virkelighet som er selve kjernen.

De fleste av oss har lært, at vi må sette oss opp mot alt som er negativt. Men på samme måte som vold avler vold, vil fornektelse skaper ytterligere fornektelser. Det er den kollektive læringen som nettopp foregår i verden dag mellom de tre patriarkalske religionene som står steilt mot hverandre i Midtøsten. Eller ta for eksempel mobbing. Ingen ønsker at mobbing skal skje. Men når det først har skjedd, er det avgjørende for fremtiden, at vi tar utgangspunkt i realiteten; det har skjedd og det ligger noe bak det som skjedde. Vår erfaring er, at finner vi den bakenforliggende intensjonen i motpartens handling, viser det seg gang på gang at den faktisk var en korreksjon til oss selv like mye som en læreprosess for den andre.

Det vi kan lære våre barn er, at kun gjennom aksept av livets vonde hendelser kan vi gå inn i dialog med motparten. Når den andre blir møtt, minskes den sosiale forvirring og den negative handling vil avta. Når vi fordømmer, skapes avstand og dialog er ikke mulig. Skyld skaper alltid forbindelse til fortiden, til noe som ikke lenger eksisterer. Lærer vi barnet, at det som faktisk har skjedd, ikke skulle ha skjedd, er dette en ren fornektelse av Livet. Menneskets lodd er, at vi er ikke gitt en fullstendig kontroll over morgendagen. Når vi forneker at noe har skjedd, forneker vi virkeligheten. Vi lærer barnet å tenke skyld. Dermed fratrar vi barnet friheten til å møte livet med et åpent, ukontrollerende og tilgivende sinn.

8. Livsprosess: å tillate barnet å utfordre den voksne verden

Livets visdom handler om å se bakenfor det som umiddelbart skjer. Det vår oppgave å bringe den usynlige verdens virkelighet i dialog med den fysiske realitet. Foreldre / barn - rollen handler i stor grad om det samme.

Å bringe en ny sjel til denne verden er et stort ansvar, men først og fremst er det en utfordring – en "spiritual quest". Barn utfordrer absolutt alt i oss. Slik tilbyr de sine foreldre og voksenkontakter å bli med dem på en arketypeisk reise inn mot Selvet, hvor det indre og ytre kan møtes i menneskeverdet. I vår tid er det ikke lett. Mange småbarnsforeldre opplever å ikke ha tid nok. Men vi kan begynne i det små. Vi kan hele tiden se litt mer innover i oss selv og bli litt mer klar over våre egne projeksjoner, følelser og indre konflikter. Vi kan trene litt mer bevisst på å følge de lovmessigheter som ligger i Selvets Livsprosesser. Her ligger friheten for oss alle.

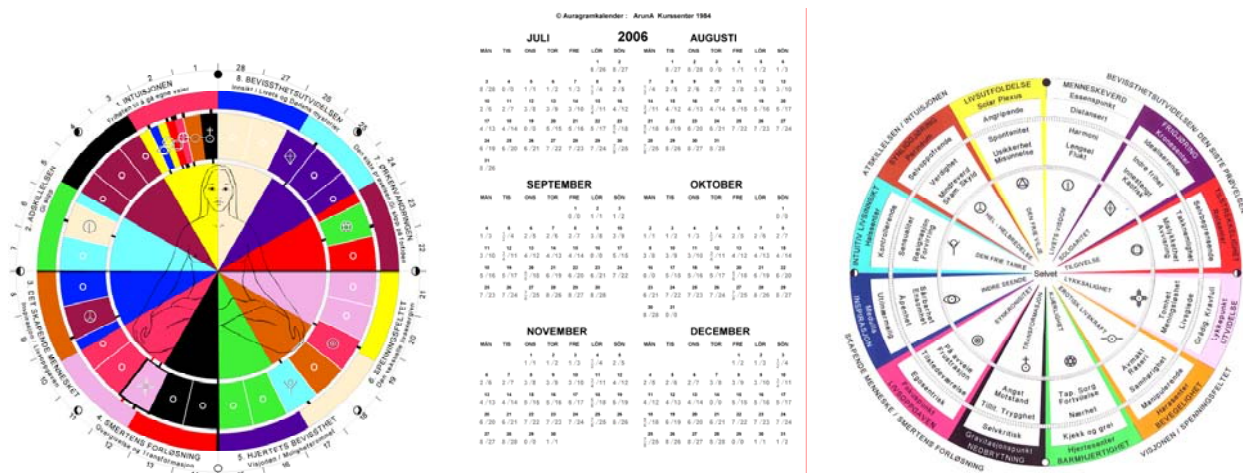
Barnets indre Livssyklus

Foreldre har som kjent en egen evne til å omdanne sine barn til kopier av seg selv og sine sosiale masker. Svært mye av det et barn uttrykker blir derfor oversett, misforstått eller direkte undertrykt. I Barnets indre Livssyklus kan foreldre få hjelp til å se hvilke sosiale masker barnet kommer til å ta på seg, hvis det ikke får ta del i Selvets naturlige utvikling. Du kan se hvilke følelser som vil sette seg i barnets kropp og skape problemer, hvis det hindres i sin naturlige emosjonalitet. Men det viktigste er ikke å se sammenhengene, men å bruke dem til å forstå barnets reaksjoner.

Barnets indre Livssyklus kan benyttes til å tolke signalene som forteller oss, når Selvets impulser er i ferd med å bli mørklagt i barnets sinn. Den voksne kan bruke Din indre Livssyklus til å gjennomskue egne sosiale masker og følelser som ligger fortrent. I begges indre Livssyklus lærer vi å følge en individuell, månedlig syklus, hvor vi ser hvilken Livsprosess som til en hver tid preger vår psykiske hverdag. Slik skaper vi en daglig dialog mellom den indre og ytre verdens betingelser. Slik kan vi unngå en rekke feiltrinn i eget liv og bedre ivareta barnets fremtid.

Ønsker du å bestille ditt barns indre Livssyklus ?

Voksen studiepakke kr. 950,- + ditt barns Livssyklus kr. 300,-

Bilde 1: Forside Din indre Livssyklus, pike / kvinne. Gutt / mann får bilde av mann.

Bilde 2: Årskalender, individuelt oppsatt etter fødselsdato.

Bilde 3: Bakside til Din indre Livssyklus med ordforklaring til forsidents symbolikk og farger.

Du mottar et databilde i farger med barnets indre Livssyklus (bilde over), hvor de 8 Livsprosessene står oppført. I tillegg mottar du inneværende og neste årets kalender (bilde under), individuelt utregnet, som viser hvilken Livsprosess barnet til enhver tid befinner seg i. Det er til stor hjelp for å forstå hva barnet dypest sett forsøker å formidle til deg. I tillegg får du Barnets indre Livssyklus i farger, som viser fra dag til dag gjennom en månedssyklus hvilke tanke- og følelsesstrukturer som preger barnet, og hvordan de kan komme til uttrykk i form av negative reaksjoner, hvis barnets dypere livsimpulser blir oversett.

For den voksne inneholder studiepakken Din indre Livssyklus, årskalender for inneværende og neste år, samt et studiehefte som lærer deg å bruke Din indre Livssyklus. Pris kr. 950,-.

Barnets indre Livssyklus kan du kjøpe til dine barn som er under 18 år.

Til barn over 18 år, må vi ha skriftlig bestilling fra barnet selv.

Leveringstid 4 – 7 dager. Mer informasjon finnes på www.aruna.no

